NR. 4 JAN. 1911.

CALICUL DEMOCRAT

SATIRĂ ŞI UMOR

Fabulă.

Se certară pupezele, pentrucă ş'au murdărit cuibul, şi fiecare punea vina pe ceealaltă. Se despărţiră. Şi trăiră pupezele aşa mai multă vreme. Işi căutară cîte un alt cuib, pe care deasemenea şi'l murdăriă fieştecare.

Şi voiră pupezele să se împace, dar cea mai mare între pupeze tălmăcia în glasul ei subţire şi răguşit: »Pace între noi nu va fi, pănă fîrtata noastră pupăză din deal nu îşi va curăţa cuibul. Cum am şi putea noi sta alăturea cu ea, cînd şi ea a cutezat să-şi mînjească cuibul«.

Şi astfel pace nu se făcu. **M.**

Alarm!!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Uf!.. iar străbate gîndu'mi,
Trudit, prin lumea mare
Şi amarnic se revoltă
De-a sorţii — şicanare!

Poeţi, maiestrii slovei,
Apostoli ai gîndirii,
Cu toţii, azi, pe drumuri
Sunt — jertfa osîndirii!..

Să spun, pe plac — o vorbă:
Talent nu se mai cere,
Gîndirea avîntată
E — fleac! făr' de — avere...

De mult, de mult, — de veacuri
Murit-a cumînţia,
Azi, totul stăpîneşte
Cu mare-alai — prostia!!...

Calicul şi suflarea
Din urmă stă să'şi dea,
Bogatul?! — joacă — polca
La sunet de — para!!

Alarm! de-acuma astfel
Mai mult nu'i de trăit;
Alarm! piară burtoşii,
Sistemul ruginit!!..

Calici! să dăm dovadă
De-a noastră vitejie;
Calici! de mult apus-a
Barbara tirănie!!

Să ştie parveniţii
Şi ceata de »m . . . .«
Boerii şi — burtoşii,
Că nu suntem — samsari!!!

Rică Sfîrleză.

ÎN NUMELE DEMOCRAȚIEI!

Motto: »Avem să distrugem!«...
Il. Chendi. —

Chendi, criticul de seamă, multe ne-ar mai puteà spune,
Eu, mă 'n cred în Domnul ăsta, îndopat de 'nțelepciune;
De pe barbișon ai crede, că-i istețul Ispirescu,
Mulți 'l-asamănă 'n virtute cu maiestrul: Maiorescu!
Nu mă 'nșel, socot, a spune, că din simțul de respect,
N'aș dori, eu, literatul, să mă iau cu iel de — piept;
Ast'ar fi nesocotința unui stupid, nu prea practic,
Să te hărțuiești, sărmanul, cu — distrugătorul critic!!...
Numai laicu 'n emfază mai cîrteşte cîte-o dată,
Să ne-o spuie chiar Vecerdea: *își ia comica'ı — răsplată!*
Las pe Birăuț să-i spuie chestii critice de bani,
Eu 'l-asigur pe Don Chendi: bani găsești și la — țigani!

Alta'i tîlcuirea vorbei, de tratat şi în »Tribuna«,
Ieste-o chestie de seamă, ce priveşte naţiunea:
Deducînd dintr'un principiu, răzimat pe-argumentații,
Vreau să-i prorocesc lui Chendi fără multe lamentații
Viitoru-i strălucit: *din aprig distrugător,*
Te trezești întotdeauna un mare — zămislitor!!...

Cu-a lor glăsuire mută vremurile cer schimbare
Din neam mic, cu agili forțe, făureşte-se — neam mare!
Omenimea stă în fața unor primeniri ciudate,
Spiritul de-alcătuire colindă state de state;
Toți prevăd o nouă viață, dintr'o nou'organizare,
Tălmăcită prin cîntarea cu stih: democratizare!
Un, Mesia trebuieşte să-şi creieze 'mpărăția
Înțelegi maiestre Chendi?!...
Trăiască democrația!!

Pricolici.

Dela hora calicilor.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nici o ţară nu-i mai bună
Ca ţara lui Matrăgună.
Dela Tisa voe bună,
N'ar mai avea dinţi în gură.

x

Gînd rău ş'a pus el pe ţară
Dar o bagă 'n grea ocară.
El cu grofii se uneşte
Pe calici îi asupreşte
Pe bogaţi el îi adună
Pe săraci vrea să-i răpună.
Iobăgie-o să nè aducă
Dracul în pustii să'l ducă.

x

Lumea el vrea s'o răstoarne
Prinde-a prostia de coarne.
Şi cu toţii se vor şterge
Pomenirea le va merge.
Numai noi vom rămînea
Căci sdrenţele nu le ia
Nici popii, nici domnia. ---

*

Partidul naţional
A ajuns în mare hal.
Nu mai poate de năcaz
De cînd Birăuţ l-a ars.

Lupt'amarnică ei poartă
Căci Tribuna îi sufoacă,
Care cu vorba trăeşte,
De fapte se cam fereşte.

Foarte mult îi înspăimîntă
'N mare tină îi împlîntă
Tinerii cei oţeliţi
Şi la minte fericiţi.

Toate bine ar mai merge
Dacă Goldiş s'ar direge
Şi la foaia lui cea noauă
I-ar pune nume »Mioară«.

V

Sociologie. Tot omul ar trebui să practizeze cel puțin patru ani ateismul.

*

Dumnezeu există de fapt, fiindcă e materia cea mai fină, care se arată prin idee, care încă e materie. —

x

Și rău trebue să faci, ca să-ți cîștigi de lucru.

x

Dumnezeu și lumea s'au făcut unu pe altul.

x

Idololatrie e fixarea ori cărei zeități, ceeace se exprimă și prin »porunca«: Să nu-ți faci chip cioplit sau asemănarea vreunui lucru și să te închini lui.

x

Naționalizmul e o idee subordonată democrației.

x

Dumnezeu e libertatea reacțiunii fără hotar.

x

Scopul omului nu rezidă în naționalitate, ci în moralitate. Statul nu trebue să aibă bază națională, ci numai morală.

V. M. M.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Doar' io nu focut nimic!...

Se iscă bătaie mare între două țeri vecine
Și soldații merg cu droaia să se lupte. — Iacă vine
Și un Sas mai cătră urmă, cu pușcă și cu sabie.
— «Unde mergi?» — întreabă unul.
— «Io merge la botelie!»
Îi răspunde fudul Sasul, ridicîndu-și nasu-'n vînt,
— «Ș'apoi ce vei face-acolo?»
— «Culche oameni la pămînt;
»Apoi merge cătră casă la fomee și copii!»
— «Dar se poate să te'mpuște ei pe tine, ce mai știi!
«Tu te'ncrezi prea mult în pușcă!» — Iară Sasul.
— «Mă voinic,
«Di ce pușche el la mine?... Doar' io nu focut nimic»,

ZOOPHYT.

Teribilități.

Pe »tinerii cei oțeliți« i-a luat Ilie-proroc la sine, ca să-i fie de ajutor la vară

x

Clujenii caută un juriu de onoare, care să-le aducă judecata. Ei nu știu, că de mult s'a ridicat la valoare de drept. —

x

In Sibiiu »ierarchia intelectuală« s'a umplut de ploșnițe.

x

Vizitatorii casei lui Iancu dela Vidra vor avea de aici înnainte să-și înscrie mai întîi numele în condica părintelui Hărălamp Cioban din Viena. —

x

Banca »Fortuna« va să asigure solidaritatea partidului național contra furtunei.

ORIZONTUL POLITIC

Orizontul politic s'a strîmtat. Iarna în urma răcelei toate lucrurile şi organice şi anorganice se contractează. Aceasta-i bucurie pentru cei ce iubesc locurile strîmte. Politicianii încă se retrag într'un colţ mai călduros al terenului politic, la masa verde ori în familie şi e mare satisfacţia aceluia, care şi-a găsit de cu vreme osul de ros. Ar fi bine, dacă ar roade ei oasele şi ceealaltă parte ar ajunge acelora pe spatele cărora se ridică. Soartea însă vrea altcum să fie. Prin clicăriile ce stăpînesc spiritele oamenilor, aceştia îşi prădează libertatea fericirea şi nutreţul, şi astfel rămîne cu o prostie şi cu o pagubă mai mult în sarcina lor, pe care ei n'o mai simt.

* Top.

Ce aduce anul nou?

— Profeţii dela »Calicul« cetire. —

Lui Tisza un bobîrnac ca apetitoriu
Lui Khuen o portiţă, pe care să scape.
Lui Goldiş o foaie democratică.

*

»Calicului democrat« ceea-cei ţine sufletul, adecă: Calicie.

*

Tribunii articoli din peana tinerilor oţeliţi. —

Gazetei încă un diplomat.

*

Sibienilor »ierarhie intelectuală«.

Clujenilor încă o bancă şi al treilea partid. —

*

M.

Lui Bocu — deputăţie.
Lui Birăuţiu — un nou partid naţional.
Telegrafului — avînt.
Tribunei — subvenţie de stat, sistare de procese, pactări.
Partidului — solidaritate.
Studenţilor-credit.
In Ungaria — dreptate.
Lui Mangra — episcopie.
Invidia şi zavistia se vor nunta cu casa.
Gavrilă Suciu va parţela moşii nemeşeşti calicilor de pe Valea Jiului şi a Streiului.
»Conzumul« întreg profitul şi'l va da fondului cultural din Arad.
Preoţii nu vor mai cerşi pentru toate giamurile sparte, sute de coroane dela dl Stroescu.
Băncile vor lua camătă puţină, vor avea profit mare, vor da dividende şi tantieme mici, iar pentru scopuri culturale sume mari.
Şerban — va vorbi în dietă. **B.**

*

ORIZONTUL LITERAR

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Peste tot se observă o resignaţie întru a mai recunoaşte de poet pe vreunul dintre versificatorii ce îşi urmează calea lor sigură spre mortalitate, ceeace se poate întîmpla şi cu poeţii, cari îşi umflă prea tare bombaticismul, vreau să zic, beşica de săpun, cît de unsuroasă să fie, tot nimica se alege din ea.

*

Este un soi de scriitori, cari în tot anul repetează aceleaşi fraze teribile. Azi însă acelea fac impresia de fraze drăguţe, nevinovate

*

Va trece şi sezonul comediilor şi teatrul tot nu se face, cum se va realiza atunci în epoca clasicismului, ce va să vie? **Satir.**

OPORTIUNISM

Motto: «Calicul şi suflarea
Din urmă stă să'şi dea;
Bogatul?! — joacă — polca
La sunet de — para!!.....«
— Rică Sfîrleză. —

Şi azi ne mai frămîntă gîndirile 'ntristării:
Poporul nostru, biet, se'nchină mult cîntării
De pungă şi stomac; acesta-i rău mai mare,
Cu răul ce se chiamă, la noi, pe scurt: tradare!!
Şi ce te pune astăzi mai mult, poate, pe gînd
E tot bietul poporul, poporul cel flămînd;
El singur îşi înjghiabă domnii peste domnii,
Şi-a lui »bordeie proaste« rămîn pe rînd pustii,
Şi-o ciată de neoameni, cu aspect de Don-Chişoţi,
Căpăi, ce'şi cearcă prada la bieţii idioţi,
Se cucuie în fruntea atîtor fraţi pierduţi
Vînduţi de sărăcie, de fraţii lor vînduţi!!

. . . La comitat atîţia, atîţia nechemaţi
Au preferit să meargă, atîţi nebotezaţi:
Părintele M..., ne-o poate spune bine
Că ruda de aproape, mai mult ţine la tine,
Decît un om cu toane, ce chiuie şi cîntă
Şi 'n viersuri şi descînteci o lume 'ntreagă 'ncîntă!..
Un intrigant, ce cearcă pe toţi să ponegrească,
Pe toţi, ce doar destinul 'i-a pus să — hodihnească!

Inlături dar', fantomă, ce baţi la poarta noastră
Pe un M. nu'ncîntă frumoasa bolt'albastră!
Trezit din întuneric de-onoare buimăcit
La razele de soare, M., a — pierit!
Şi-avem atîţia demoni, cu-aspect d'al de M....,
Încât să'i cânte'n viersuri nu'i poate nici satan!

La toţi aceşti bradiculi, ce-apar la sărbătoare
Din negrele bîrloage, le zicem cu glas mare:
Onoare cucuiată mai mult să nu cerşiţi
Poftiţi, cu toţi mai bine vă taceţi virilişti,
E mare lips'acolo de oameni d'al de voi,
Căci ţeara, ţeara biata, înnoată în — noroi!!!

BICIUL »CALICULUI«

BCU Cluj / Central University Library Cluj

La situație.

„Baii uniț la pă
Lupul nu i poate

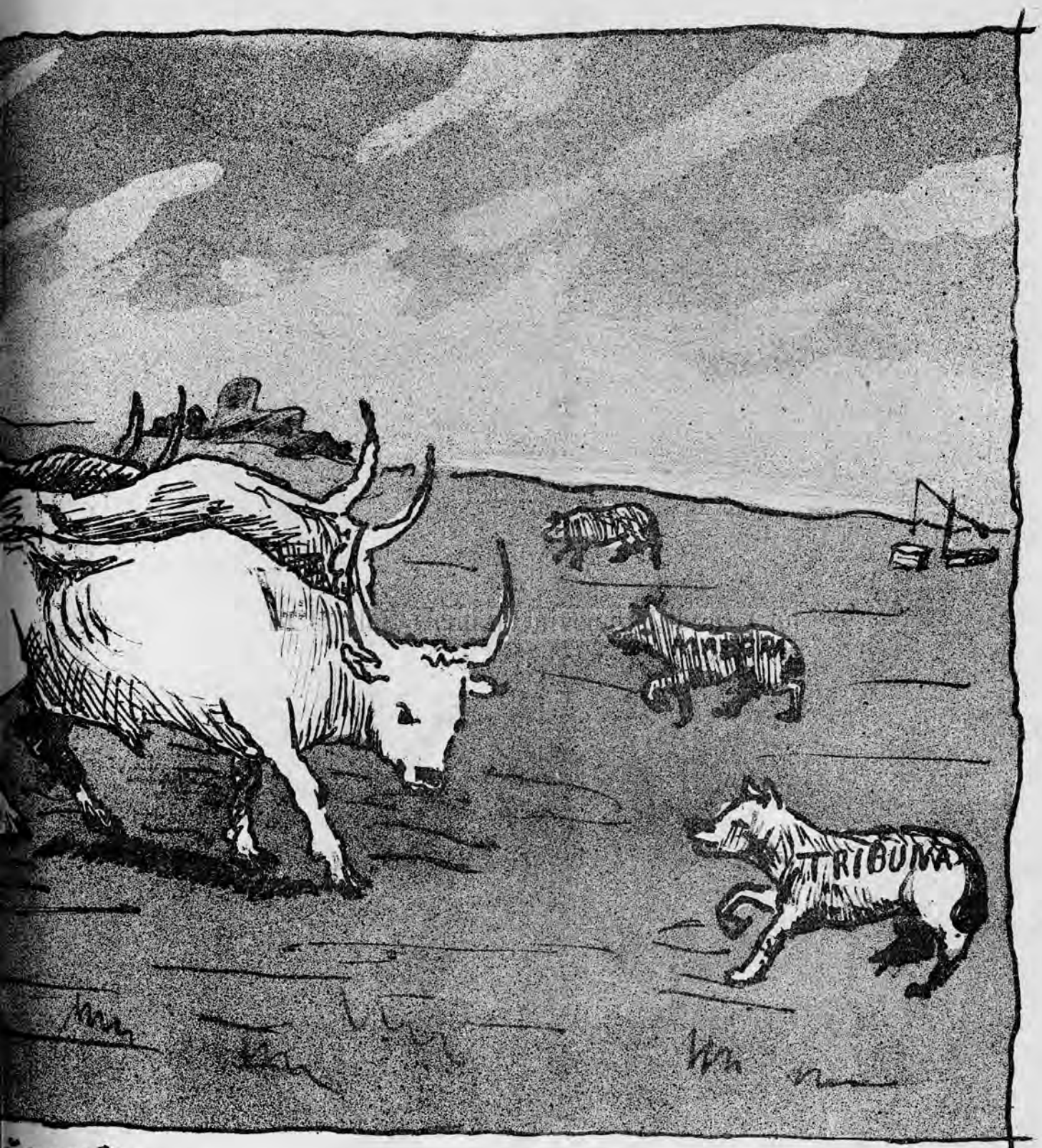

răşune",
e răpune."

Un fragment din istoria bisericească a Țiganilor.

. . . . . Așa ei cu toții,
Ca lupii în iarna geroasă, s'aruncă
Asupra bisericii; cît ai clipi
Ea fu dărîmată de mîni nespălate
Și hrană făcută stomacurilor . . .
Iar Dada Ciurilă, preotul se vede
Rămas cu cădelnița 'n mînă, mirat,
Că unde să află; cu gura căscată
Privește norodul cum mișcă din fălci,
Ba crucea hai sfîntă din unt pregătită
Îi cade 'n gura deschisă, și-atunci
Crezînd, că aceasta așa va să fie
El cearcă s'onghită întreagă pe loc.
Dar nu știu ce dracu-l apucă, că 'ndată
Începe la tusă și mînă-o băete,
Gîndeai, că picase în gură de lup.
Noroc, că și Danciu era pe aproape
Certîndu-se tare cu niște cîrnați,
Că nu putea, bietul, eși de sub clisa
Căzută pe dînsul. — Dar iată-l eșit
Și plin de unsoare el pleacă spre Dada
Și unde nu prinse a-i da după ceafă
Ca și cu barosul pe cea nicovală.
Și bietul Ciurilă venindu-și în fire
Îi zise: »Luate-ar hăl negru, măi diece,
»Dar n'avuși rușine să dai în părinte
Ca'n doba hai mare? . . . Crepare-ai să crepi!«
Iar Danciu ținîndu-i isonul tot cîntă:
»Amin, măi părinte și tu tot așa!«
Erau să s'apuce de cap . . . Dar atuncia
Veni George Panca, feciorul lui Chica
C'o mare bucată de clisă în gură
Și pace făcut'a cu pumnii lui sdraveni.
Țiganii 'ntr'acestea mîncau cît o sută;
Trîntiți toți pe iarbă cu burtele 'n sus
Gîndea-i, că al lor e și ceriu și pămînt . . .
Iar dada, săracul, cuprins de furie
Văzîndu-și biserica cum a ajuns,
Luînd evanghelia cea țigănească
Sloboade pe gură o droaie de sfinți
Urmați de Apostoli de Maici și Christoși . . .
De geaba: Țiganii cu gurile pline
Dădeau înainte din fălci; dar atunci
Părintele cel sfînt apucă »vanghelia«
Și zvîrr . . . o aruncă spre cei de pe jos.
Dar chiar în momentul acela se 'ntîmplă
Că Breabăn Pădure voit-a să ducă
La gură o clisă; și'n gura-i deschisă
Dispare »vanghelia« . . . . . .

SBUC.

Afurisenii.

— Să-ți pierzi mintea la bătrînețe, ca tovarășii: Mangra—Brote—Slavici, cari din stegari sau ales măgari.

— Să-ți vezi din capătul satului, cuptorul din casă!

— Ce ai lăsat acasă să afli pe marginea apei!

— Să-ți fie casa casă, masa masă și mintea nebună!

— Să locuiești în casele cu acoperiș verde din orașul Clujului!

— Să-ți cînte prohodul popa din Arghiș, să-ți predice popa din Tăut, ear' versul să-l cînte Toader din Cluj. (I.)

Paradox: Dacă vrei să fii bun nimicește bunătatea din tine. Dacă vrei să afli pe dumnezeu, scoate'l din tine. **V. M. M.**

DE-ACASĂ

ELIZEI

Dela noi a treia casă
Este-o babă dar nu-mi pasă.

Baba mă chiamă la joc
Eu mă pui să suflu 'n foc.

Baba vrea să mă sărute,
Eu o fac, ca să strânute.

Baba vrea să mă ia 'n poală;
Am scăpat de ori ce boală.

Vîrtos.

LAȘ.

Miți: Ești un laș!

Ionel: De ce, gentilă domnișoară?

Miți: Pentrucă la ori ce atac al meu păstrezi o finețe, care nu ți-se iartă. **(V).**

CE VREA CLARISSE?*

(Filosofie fomeiască din Satanelo).

Clarissè ședea în salon cu spatele către ușa deschisă puțin spre odaia de durmit.

Un farmec deosebit îți da aspectul.

Prin ușa deschisă puteai vedea colțul odăii cuprins de cele două paturi familiare, chiar atunci așternute și abia iluminate de o lampă nocturnă.

Iar cocoana cu părul ei negru castaniu cu ochii ei și mai negrii, cu trăsăturile ei pline, întinzîndu-și picioarele și legănîndu-se în scrînciobul de odaie, îți părea o enigmă, un Sphynx modern: o senzuaiitate și un amor fără sfîrșit.

Era numai chestie de cîteva minute, ca aceasta creatură să fie a lui. La cugetul acesta tîmplele lui Ghiță băteau tot mai tare, iar vorbele, ce le adresa femeii erau o isbucnire de Vezuv, plină de patimă.

Credea, că în tot minutul Clarisse va fi gata să se arunce în brațele lui; — scrînciobul cocoanei se mișca însă în tactul său regulat, și din ce Ghiță arăta mai multă impaciință, cu atît se observa mai mult sînge rece la Clarisse.

Inconștiu, Ghiță tot mai mult se pleca spre scrînciob și deodată involuntar ș'a întins mînile să'l oprească, Clarisse însă zimbind îi zise:

— Lasă, te rog, căci așa mai bine pot privi în ochii tăi.

Ghiță a cedat tacticei delicate, cu care știu cocoanele guverna bărbații, și cu ochii umezi de patimă suspină: Ah, cît te ador...

*

Clarisse cu sînge rece începe a vorbì:

— Ei vezi — zice — dta îmi faci frumosul de șasă luni, sau cu alte cuvinte joci pe comediantul de șasă luni, chiar pe placul meu și vezi, că ai și ajuns un oarecare rezultat . . . lacă ești cu mine în miez de noapte, ca și cînd ai fi bărbatul meu . . . Azi dimineață abia ș'a pus bărbatul piciorul afară, cel dintîi lucru mi-a fost să te încunoștințez despre călătoria lui. Pănă într'atîta ai ajuns în șasă luni de zile . . . Și oare cum se esplică acest lucru??

Ghiță a vrut să spue ceva.

— Lasă, nici nu cerca să deslegi acest lucru — zise Clarisse și îi făcu semn să asculte — dta nici n'ai putea esplica lucrul. Eu, numai eu o știu asta. —

Pe fruntea Clarissei se părea că trece o umbră.

— Așa-i trebue — zise cu un zimbet ironic. — Asta-i curat numai meritul bărbatului meu . . . Spre nenorocirea mea, eu nu cunosc nici un bărbat isteț și într'adevăr trebue să cred, că în momentul cînd bărbații se căsătoresc, își formulează totodată și dreptul de a fi stupizi... Doamne Dumnezeule, oamenii aștia cred, că își fac destul datoriței, dacă ne conduc la altar și apoi în odaia de nuntă și ne fac apoi femei! Dacă au isprăvit cu astea, ei tratează cu noi ca și cu o marfă, pe care au cumpărat-o din prăvălie pentru vecie și despre care cred, că ori și cînd le stă la dispoziție.

Ochii cocoanei schinteiau.

— Da dar ei se înșală! Noi, muerile suntem cu mult mai vanitoase, decît ca să ne mulțămim cu atîta. Atunci cînd am jurat credința vecinică, noi am avut înaintea noastră un tînăr elegant, cu spirit, care așa de frumos ne-a vorbit, care ne adora și pe noi ne afla de cele mai frumoase pe lume, cu un cuvînt era îndragostit în noi turtă; dar abia trec cîte-va săptămîni, și iacă în locul tînărului înfocat un om cu șoșoni, rece ca ghiața, comod, fericit, dacă soarbe o zupă... Unde e din omul acesta acel Romeo, căruia ne-am înjugat?!

Intr'asta, ochii cei mari, negrii ai Clarissei se ațintiră asupra lui Ghiță, ca și cînd dela el ar aștepta pe Romeo cel pierdut.

---

*) Redacția nu aprobă direcția.

— Stupizii ăştia — zise ea mai departe, — uită, că deaceea ne-am căsătorit cu ei, ca întrînşii să aflăm de o potrivă: pe curtizanul, pe amantul şi pe bărbatul; ei uită, că pe noi în fiecare zi trebue să ne cucerească, pentrucă altcum aşa o să păţească, ca băiatul, care a legat de sfoară piciorul paserei, dar a uitat să'l ţie legat şi celalalt capăt al sfoarei, iar paserea — a sburat...

Iţi jur, că şi după căsătorie un an şi jumătate am fost îndrăgostită în bărbatul meu ca şi la început, şi acum aşi fi îndrăgostită în el, dacă după doi ani şi jumătate n'aşi fi observat, că dintrînsul n'a mai rămas, decît un zebzec, care înainte de culcare ştie să caşte . . .

Tînăra cocoană s'a cutremurat. Obrazul i-s'a roşit şi pe buzele abia între deschise se auzia rupte vorbele:

— Ah, mă plictisesc de moarte de un an de zile, şi simt o sete arzătoare! Mi-e sete de o dragoste adevărată, pătimaşă, care nu cască de somn, ci arde şi mă înlănţueşte, care n'are odihnă şi mă teme, că mă pierde... Şi dacă voi păcătui, nu eu voi fi de vină, ci el, numai el cu căscăturile lui!

Naţional.

— Ungurul: Măi, stai să te mînînc!
— Romînul: Stai să te frig întîi!

Cicăliturĭ. Aceasta nu mai merge! Pe noi femeile, toţi ne arată cu degetul, că stricăm morala publică, cu toate că noi nè silim, ca să o facem publică.

Noi nu ducem marfa la târg, pentrucă marfa ne duce pe noi, şi e o calomnie din partea »Calicului«, că pe sorioara mea Clarisse o demaschèază, adecă nu, o prezintă de un demon, care poartă bărbaţii în degetul cel mic.

Ei, bărbaţii, sunt prea slabi, că nu neştiu înlănţul... Trebuie noi să ne ferecăm cu rochii »lăcat«. Poftim şi spuneţi, nu-i adevărat?:

? ?

laiteles: Che dhosebire he intre phat şhe sinagoghe nhostro:

Şaice: Iheu nho preceph aşha cheva, sphune dhu!

— Haphoi, dhu nu şthi che în phat muherele heste jos, şhe în sinagoghe nhostro muherele sthe suhs.

Scrisoarea de supărare

a lui Gligor Glagorie Idiotu.

Întunericul cuprins-a
Tot cuprinsul cît e golul (? Red.)
Consternat mă 'ntreb iubito,
Cînd plivi-v'om noi amorul.

Cucuvaia, ah! cum cîntă,
De-ai cînta şi tu aşa,
Eu cămaşa zălogi'mi-aş
Şi-un clavir ţi-aş cumpărà.

Şi-apoi, să mă ierţi, te-aş pune
Să'mi baţi ziua 'ntreagă 'n clape
O cîntare favorită:
»Fie-ţi îngerii aproape...«

N'aş mai părăsì odaia
M'aş topi 'n delir, iubită,
N'aş mai fi supus atuncia
Blăstămatei de ispită.

Ziua toată, noaptea toată
Viaţa 'ntreagă mi-ai cînta
Trecătorii de pe stradă
La fereastră s'ar posta.

Faima'ţi s'ar vesti în lume,
Toţi ar veni să te-admire
Aş fi ridicat în slavă
Eu: »cel mai fericit mire«

U—iu—iu! ... la nuntă, dragă,
N'ai vedea o faţă tristă,
Toţi şi-ar zice; »azi se 'nsoară
Un poet, ia pe-o artistă!«

Ce gîndeşti?... Viaţa asta
Şi-aşa-i numai o — nălucă,
De n'o poţi s'o farmeci cumva
Lasă'i frîul, — să se ducă...

Ghiveciu.

Hei, leliță, lele Ană,
Nu da gură la cătană,
Că cătana-i poamă dulce
Te sărută și se duce.

Cîte fete's pe la noi,
Toate's bune de cimpoi,
Dar' fata diacului
De cimpoiul . . . cului.

Am avut și eu drăguță
Și-a murit mîncînd jintiță;
Am avut și eu drăguț,
Și-a murit în cucuruz.

Mîndra de urîtul furcii
Și-a lăsat casa și pruncii,
S'a dus în pădurea verde,
Că de furcă doar' s'a pierde;
Cînele de fus o vede
Și după ea să repede.

Duce-m'ași și duce-m'ași,
Tot pe drum cîtingănaș
Cu omu care-i cinaș. c. I.

Frunză verde, troscoțăl,
Am un drăguț cinășăl:
Cinașu-i, țucu-i gura,
C'amu se 'nvață juca.
Cinașu-i, țucu-i ochii,
C'amu se 'nvață iubi.

x

Pădurice deasă ești,
Bădiță departe ești.
Pădure cum te-aș tăia,
Bădiță, cum te-aș vedea.

x

Pogăniciu dela boi
Cere gură dela noi.
Noi am zis, că nu i-om da,
El o zis, că ni-o 'mburda.

x

Dragu-mii badea buzat,
Că-i cu spor la sărutat,
Cînd sărută, face jap.

x

Pă su poala codrului
Arde para focului.
Para arde și alină,
Mîndra plînge și suspină.
Taci mîndră nu suspina,
Că n'o fost a mea jina
Mai mare decît a ta.
Dacă m'ai văzut că's bat,
De ce m'ai lăsat în pat.
Să mă și țîpată jos,
Ar și fost lucru frumos.
Să mă și țîpat pă vatră,
Tu mîndruță ai și fată.
Fetele-or mere la joc.
Tu-i pune ciupa la foc.
lele-or mere ș'or juca
Tu-i ședea și-i legăna.
Fetele-or mere la jie,
Tu-i scălda pe Vasilie c. M.

Doftor și potracăr.

— Tot are multă învățătură feciorul popii dela noi.

— Hm! cum să nu, spunea popa mai acum doi ani, că a făcut la Brașov o mătură de s'a dus vestea, a trecut apoi la Cluj prin friguroase fără să-i pese ceva, și acuma-i doftor.

— Bine doftor! — dar apoi ce-i de umblă tot la tribănal și nu'și vede de bolnavi?

— Poate că s'a lăsat acum de doftorat și s'a făcut și el potracăr de eia.

Una la lună.

Popa ortodocs se roagă:
»pentru împreunarea tuturor«.
Catolicul:
»pentru unirea tuturor«

Guvernul acum i-a »unit« pe amîndoi la blidul cu »congrua«, unde împreunați ca frații joacă »halaripul« fără diplă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Oarzăne.

!leftin!... !leftin!...

Titlul de »Director« *în despărță-minte!-le »Asociației« — pentru cultură, literatură și — hodină romînească!!*

Onoare excepțiilor: Domnul director dela Făgăraș: a desvoltat o activitate *supra — omenească* întru stîrpirea ticăloasei patime a: *»beției«*, pe terenul culturii naționale(???).

Romîni! luați a-minte!... și — nu strănutați!!..

—

Boeresc.

Boierii din Șinca-vechie — Țeara Oltului, vestiți de bătuți la cap, ascuțiți la urechi și ageri la călcîie, au ales în anii trecuți — după multă chibzuială — de notar pe neaoșul *Okakasznopchy*. — Acesta, ca răsplată, le-a adus, la rîndul său, plocon: *școala comunală*. — Bucurați-vă și vă veseliți, voi, moștenitorii iadului!!

—

Popesc.

Popa neunit Lupu, cu *popa unit Opriș* din Dridif, lîngă Făgăraș, se ceartă pentru școala, care și-au mâncat-o ca țiganii biserica:

Pomeni-iar Scaraoțchi în împărăția lui, unde focul nu se stinge și viermii nu dorm!...

(a.)

—

Vicinal.

În 26 sept. a. c. după scurte dar grele munci a plecat pe valea Hîrtibaciului (zis și valea broaștelor) acceleratul pe rotile »Sighișoara,—Agnita—Sibiu«.

Pleacă din Sighișoara în cîntări, și dacă nu vor fi vînturi și nu vor eși multe broaște în calea lui, va sosi cu ajutorul lui D-zeu la Sibiiu după miezul nopții precis.

Inainte de a te urcà pe el fă-ți testamentul.

Iar la Hendorf nu uita creștine a întra pela părintele N. la spovedit.

ACTUAL

Popa A.: Mi-s'a spart un geam la biserică.

Popa B.: Cere lui Stroescu 500 cor. pentru »repararea bisericei«. **(B.)**

? ?

Tînărul Mandelduft întreabă pe bancherul Duchatenzohl: Sinteți invoiți shă dhați phe fhata vostro mie cha muhere?

Duch.: Chete plată hai pho an?

Mand.: Zaice mei dho chorone.

Duch.: Ho! ho! halei phentro fhata mhe Küfke, neci phentro bathistă nu dhestul pho an.

Mand.: Hertare, hertare, Dhomnule, heu nho știut che fhata vohstro șermante e așe dhe mochoase.

*

Copilul cîrcimarului: Thathă, sphune che fughe cholo hîntre chuchuruz? mute ho hepure?

Tatăl: Aphoi hola athirnă dhacolo, chum sa'l ghătești la mosaferi. **bh.**

Posta redacției.

Pretenului C. Femeii îi place duritatea. La resultatul dorit cu atît ajungi mai curînd, cu cît ești mai rezolut în mișcările tale, deci cînd faci complimente, ține-te bine, căci altcum complimentele ori nu-ți sunt luate în seamă, ori tu ești ținut de un om pe care îl îndoaie vîntul —

V. Anunțuri de căsătorie publicăm cu plăcere. —

D, Dorința noastră e chiar să-i vedem răfuindu-se, căci prin asta le poți cunoaște valoarea, care s'a dus cu plutele. —

S. Achitarea până acum e absolut imposibilă. Fă exerciții de răbdare, dacă cumva aceasta însușire n'ai moștenit-o prin »atavism..«

L. Azi toți se închipue de material al purecilor, dar bombasticismul nici acestora nu le place.

În carneval.

Inainte de-a merge la bal, nu uitați de a Vă face frac în **Cluj** la croitorul **Radu**, și ghete »cum se cade« la **Sîncrăianu**.

*

Ceai — F A. Degan, Fiume.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Aşa-i, de cînd e lumea! »Naţionaliştii« sunt farisei, iar cei ce sunt sinceri, nu sunt pentru chestie naţională.

— Aaha! Vreai să zici, că naţionaliştii cei cuminte sunt farisei, iar cei sinceri fără minte încă sunt naţionalişti. Acum te pricep. Pe asta, hai să bem una! **M.**

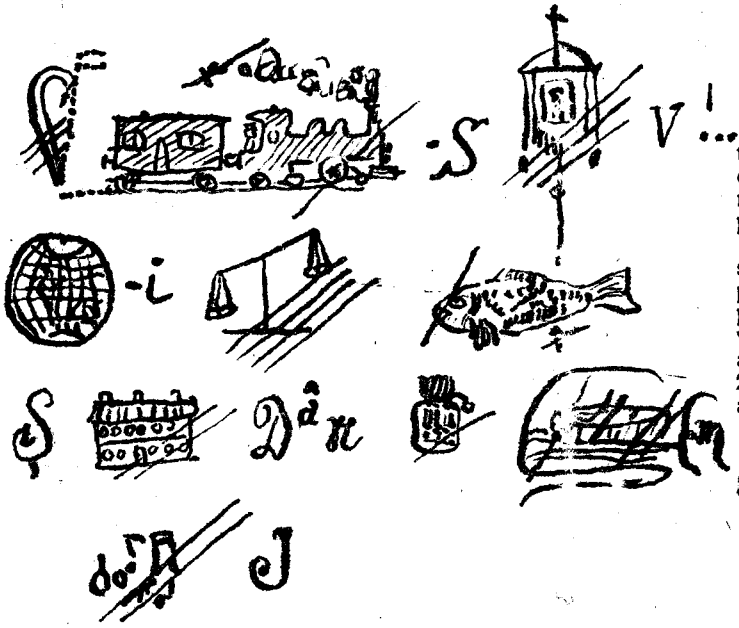

Apel.

Abonaţi **»Calicul democrat«!** E singura foaie, care duce la mîntuire pe toţi fără deosebire. Apare odată pe lună sub direcţia unui comitet de redacţie cu preţul de **4 cor. pe ½ an.**

Prea stimaţii **abonenţi vechi** nesocotind numerii de până acum vor primi foaia (de acum înainte regulat) **până în luna lunie.** Acei abonenţi vechi, cari nu voesc foaia, sunt rugaţi a trimite preţul de pe un cvartal. 2 coroane, cu înapoiarea numărului acestuia.

Cerem scuze pentru întîrziere!

Cu distinsă stimă:

Redacţia şi editura.

Redacţia: Strada Szentegyház Nr. 3.
Adm: Strada Ferenc Jozsef Nr. 58.

De Zoszhyt.

Răspunzător şi editor: V. M. Munteanu. Tip. »Carmen« Cluj Strada Ferenc József Nr. 58.